

פרק שני

שבת דף לא *הראשי*
א *אם שענ' כה תאניך*
היכן קאניך ליאו
ל' *סופר שודוה*
ויל גומו. וממען: טופר.
מלמד מונוקוט:
על לבחן גדרול.

זהו גל גמור. שוב מעשה בעכו"ם אחד שהיה עובר אחורי בהכ"ג ושמע קול סופר שהיה אומר (שמות בח) "וזלה הבגדים אשר יעשו החן ואפור" אמר היללו למי. אל לbehן גROL. אמרו אותו עכו"ם בעצמו אלך ואתנייר בשביב שתשימוני בה"ג. בא לפניו שמאיג. אמר ליה גירני על מנת שתשתימוני בה"ג. דחפו באםת הבנין שבידיו. בא לפניו היל גייריה. אל

שְׁנִינָה אַיִלָה

יעשו חן ואפוד, אמר הלו למי, איל לכהן, אמר אותו הנכרי בעצמו, אלך ואתגניר בשבי של שישי מונוי כהן. לפעמים ציריך להכיר מה יתרון באדם בשבי של שפה נלאה. לבבבו אל הטוב והאמת, אז'פ' שאינו מוצא את האמת מפני סיבות המונעות, אבל הרצון המתילד בלב לדרכו את הטוב גם לאו זבר טוב ונכבד. לא כן הוא לא כאותה אדם שמצד איזה מקרה של פגישה האיר לו איזה אור, או ישובח לפני הרגיל רק אם ההציגחה עמודה לו שהפגישת נפלה על דבר שהוא מעיל ונשגב哉 עצמן, שוגם הוא יוכבד. אבל אם התעורר לא מצד דרישתו כי'א מאיזה מקרה, והמקרה לא האליתו להעמידו על נקודה של חפש אמרתי וטוב, כי'א על חפצ' כובע זמודה, לפי הרואין אין סיבת ליקוט מכוה חוצצות נכבדות. והנה זה הנכרי לא הילך לדירוש את ד' מהחפץ לב והלך נשפ', כי'א מקרה גוזמן לו שעבר אהורי ביהיכן' ושם עkol מופר. גם המקרה לא האליתו על נקודה שהוא יסודית ואמיתת, כי'א הוכرك להעמידו על נקודה שהיא במאמה יסודית ואמיתת, לפניו ברק חיוני של מלובשי כהן גדול וכבודו החיצוני. לפניו ברק חיוני כהיו כהן גדול וכבודו החיצוני, ההנכרי הוא, בהיותו כמי הראוי לשער מרים עם הארץ, השגהה דרך לפניו לרבוע לו כבוד ובכך חיוני שאליו יתאהה מazard, ובזה טעה בתכלית גם בחותומות הענין. עי' לא הי' ראיו לשום אלין לב לפי הרואין בשורת המשפט.

קמד. בא לפניו שמאלי, א"ל ניירני ע"מ שתשימנו כהן גדוילו. אצל הנכרי העומד חוץ למחנה ישראל יוכל לפעמים אחדות טיר שבסמה שיכנס אל הכלול הוא נחשב לכ"ה^ט בעניין ישראל לעושה חסד עם הכלל, אע"פ שבצומו לא יוכל להסכים שאיזה דבר גדול הוא ועשה כי הלא יודע הוא עריכו, ובמה זה ווסיף, בכחתו הדלים בנכסים רוחניים שנות עיקר מעוזם של ישראל. ע"כ כאשרם לבבו לא הי' יכול לומר שהיו הדברים כבודך תנאי, כי"א בשלב שישומוני, שחשב שמיילא יבא למפרטתו אוח"כ. אבל בדרשותו או"כ בענייני מצב האומה נדמה לו שהסדר יחשב לו עכ"פ מצד האומה בהיות נכבד שכירוב מתגידי, וזה אשר ערב לבבו לומר לשמאלי דורך תנאי ע"מ שתשימנו נזהרין, וכך בא' בברית ש"א מקבל מתבירו איזה דבר. ובזה הוסיף שיבוש על שיבושו, שבאמת אין ישראל רודפים כלל אחר גרים שקשה להם כספתה, ויסודה של תורה בקיום כל אצטדיון שיבכה לישראל לבדת, ונכרי שפוקד בחורה בשבע אמצעות זיהוי המשובח^ט. ע"כ שיעיר שמאלי איך יהי' בניין גובל ר乾坤 בזיהירות וכל חוכמותיה של תורה, יוכל לעמוד על יסוד חלש

אתחו ממעשי ד', אינט מספיקים לתוך הכלור להבנה שלמה בזרכי ד', כי"א כשיוצרף אליהם והקשר דעת מפעשים הניתנים שנעשו להקלת הכללית והשגבה המוכנה לבא ע"י ישראל. ע"כ תלמיד תורה וקיים המצוות כוון והוקרתן, והרשעת קדושתן הכרוא לדברים נשבגים אלהיים והכוללים את אוצר החיים של העולםם כולם, ש"פ' רגש זה מוכרים לנצח וקדוקי תורה וממצוות בדיקע עצום והרבה גודלה, כולט מסתעפים ומוכרחים להתפשט מהשורש היסודי של רגש הטוב שבנפש האדם להוות חփץ לעשות טוב ואחד יושר וצדק. ע"כ באמת הרגש הטוב הוא הבסיס לתורה, וא"א כלל להילך את המוסר הטבעי מכל התורה כולה, כי"א לדעת שמה דעתך סני לחברך לא תעביד, המוסר הטובי, השולל את הרע, שותבע הקשר מעולה בנסיבות להשליל ולהחייטיב תמיד, וזה כל התורה כולה, ואיך פירושא הוא, איך להשריש כה הפטוב ואיך לפשטו באומה כולה לדורות עולם, ואיך להעלתו בעלייה הכהר חכמה והשכלת אמרת שלא ימוט לעולם מתחגרת רוחות רעות של רגש פועלין און³, שונאי טוב ואוהבי דרע, שמתרגשים לפעים לבא לעולם. שהשمرة להה היא דעת אלוהים אמרת, שאהבת ד' ויראת רוממותו וחקד כבודו ופרטיו ונפלותיו, הם קשורים בכל התורה כולה, לפרטיה ופרטיו מעין שאיןנו פוסק, המשתרע למטה ולמעלה, למטה בדברים העשאים המביאים את החקלאית של מילוי הטוב של "דעלך סני להחברך לא תעביד" במוכן האגוני הכללי במילואו באחרית הימים, שכיוון שבא האדם למדזה זו להשביל שהטוב אין מה שנגע ריק לעצמו ולכשו כי"א גם לוותה, איך שוב אין הבדל כי"ב בין מה שנגע לעודו או להרבה זורות שלאחריו. ולמעלה לפתח (את) הכת השכלי כדי שייהי הרגש הזה הולך ומתרחב במתחזוק במעמד קבוע שלא יהיה מזקומו. ע"כ אין ראוי לקנתר את הרגש הטוב ולא את התכיפה של מציאות יתס לתורה עמו, כי"א לדעת שرك ניצך מן הרגש הזה מתגליה בלב ע"פ הטבע הפשוט, ובכל מילואו ימצא רק לפני ערך פעולות התורה על הנפש בתלמודה ובמעשייה. א"ב המעשה והתלמוד ייחד הנה פירושים ל"מה דעתך סני לחברך ליה", היסוד הטבעי של המוסר לאנושין, וכיוון שכן באמרו ואיך פירושא יול גמור, היינו למלמד ולקיים, "שמור ושמעה".

קמג. שוב מעשה בנכרי אחר שהיה עובר אחורי ביריהכ"ג ושם קול מופר שהיה אומר ואלה הבגדים אשר

³ חילום סדר, ג. 4. דברים יב, כת. קמץ. 1. יבמות מו, ב. 2. סנהדרין נס, א.

בלום מעמידין מלך אלא מי שירודע טכסי מלבות, לך למוד טכסי מלבות. הילך וקרוא מלך ישראל. נשא אותו גר ק"ו בעצמו, ומה ישראלי שנקרו בנים למקומות ומתוך אהבה

טכסיים. פיקוח נלוי ממש
לפי לכאוב:

עין איה

הרשות הבוריא לוקה את כל החשוי, יכול לטשטות שהוא אין ציר לימוד פרטני. אמונם המשל הוא נמרץ, הנה כשםעים [מלך] מודמן שכ"כ יהיה מסור בידו מה ההנאה עד שהיה חפשו הכללי להטיב את כל המונחים נעלם מכל חק פרטני, מ"מ א"א כלל שתחי' מעלה זו והכללית נתנת כ"א מי שירודע תכסיים מלכות, ערכם ופרטיהם, אז רק או יכול להתנסא אל המדרגה הכללית הנשגבת. כן או אפשר שתעללה בדיין עבדות ד' תורה כללית המתאמת לעומק תכליתה הכללית, שתהיה באמת ממלאת את כל מה הרשות הטוב, באופן שישיה מתאים לאוון התוכנות הכלולות שעתינו[וות] להגיא ע"י עבדה מהה, כי"א בידיעת עניין העבודה לפרטיהם, שرك ע"י הפרטים מתקבץ בהירות עניין הכללי.

ורופי זהה הבנוי על נתיות בלתי צודקות ומוטעות, כמוידות הבניין העתיד להבנות בגביו ורחבו לעומת יסודותיו, ומצעו בלתי מספיקים כלל. ע"כ דחפו באמת הבניין שכדו.

כא לפניו הילל, ניריה. אם כי בעצם הזדמנות המקרה להתעורר להפץ טוב אין זו עדות על יתרון הבדון לטוב שבאדם ההורא, אבל מזד ההשגהה העילונה, המסוכבת מאדן כל, אל דעתו אשר לו נתנו עליות¹, אין ספק בדבר שאין שום מקרה שאין לו ערך ראוי להתבוננות. ע"כ נהשכ ג"כ המאורע שודק ואהיא יעבר אחריו ביהיכין בעת לימוד וזה הפסוק, חזק על ידו יתעורר לדעתו גודל מוה, להתגיר, אפילו עם היומו מיום עיל יסוד מפעעה שהוא להיות כה"ג, מ"מ אם לא הייתה בוגשו נסיה גדולה לטוב ולאמת לא היה בא לירדו זו החודמנות. גם איש כהו אשר מכובן לא חסר כבוד ג"כ במצבון, אם לבכו נושא להחמוד לכבוד הנמשך מפאת עבדות אל אמרת, אותן שאגערין אהבת ד' ועבדות אמרת נושא לבכון, אלא שהוא מעורב בסיגים רבים מאפס לימוד וחינוך. ע"כ הלא החובה מתגדלת מבלי לדחותו, ולהתאמץ לזרף סיגו עד אשר הנטיה הפנימית שבו לחמدة אהבת עבדות ד' תצא צרופה כזה בעצם טהרתתו. ובאמת יכול היה שחמת אהבת עבדות ד' היהת באמת לבכון, אבל מפני שהורגל בברק חייזני מרובה לא היה יכול לישב דעתו בחוכמת עבדה פשטו שאינה מושכת אחרת את האיזור האסתטי. ע"כ כשמי שנטען חכיס עבודה בישראל עם הדר והכנה מברכת, מצא עצמו צמא להוציא אל הפויזל חפוץ לעבדות ד' כדי נסיתו להדר וויפי. אמונם כי לא יעיק לו כי"א כי"ז שלא הורגל בתורה ודרכיה, והויפי המוסרי לא הכה שורש עמוק לבכון, אבל בפטות היה ולל שכשר תבא חכמה בלבו לזרע את ד' חדב קדשו, מצא את כל אוצר הויפי וההפראה בדרכי ד' הפостиים והטהורים שבקיומה של תורה ולימודה, "והתפארת זו מית".²

כמו. א"ל בלום מעמידין מלך אלא מי שירודע טכסיים מלכות, לך למוד טכסי מלבות. הנה אפשר שימצא אדם בעל רגש גדול, ועם הנסיבות הכלליות שקנה לו הוא מסור כי"כ מזד הכרת האמת בגודלה השית' לחשוך בעבותות ד' מזד נטיחתו הפנימית, עד שהעicker לא יהיה אצלו הלימוד הפרטני של ההלכות ופרטיהם אך להשלים, כי"א הוא חפץ בסיס עבדות ד' הליקות את לבבו. ומתק שהכל של עבותות ד' שתהיה ג"כ עם זה הנדרה לפי רגש הויפי החיצון המבריק שמעורר יותר את

קמה. 1. עפי' שמואל א, ג. 2. ברכות נת, א.

שאהבם קראו להם (שמות ר) "בני בדור ישראל" כתיב עליהם "זהור הקרב יומת", גור הקל שבא במקלו ובתרמילו עב"ז. בא לפניו שמאי, א"ל כלום ראו אני ליהות בה"ג והלא בתיב בתורה "זהור הקרב יומת". בא לפניו הילל, ינוחו לך ברבות על

עין איה

אינו יותר נער במשקל וולפומים ברכבו. כן יש בתוכנה הפנימית של ישראל כובד מכירע לצד הקדושה, מה שאינו מוחש וניכר למי שמשער מן התוך.כו ע"פ שנדמה לו שיש לו רגש רחוב ודעה מתחשפת בעניינים הנוגעים לעובdotך ז', אבל בראותו כה הסוגלה הפנימית הטהורה שנמצאת בישראל בטבע לאהבת שם ד' ובעודו, הבחין כי חסירה לו עם הרחבות דעתו ורגשו אותה הסוגלה הנכבדה הטבעית הנמצאת בישראל בתורה מושישה מקדושת אבות. ועוד שהוא כא במקלו ובתרמילו, מי שיש בו כה רב ברגליו אינו צריך להזור במקל, כן מי שנולד מגוז קדוש עט ד' אינו צריך להזור כי משפטה ובcheinה שכילת ורגשית, שהמה עצין דברים מלאכותיים נגד טבע הקדושה הקנויות שבצעם נפשותיהם של ישראל. ולעומת זה יש רוכב סומ, דהינו גבור המשמש בכך גבורה נפלאה תוץ מהרגיל לטבע עצמו, כן מונח בישראל כה אידיר למטרות נשען עלת הצורך, ולאהבת ד' וכל דרכיו בכם נשגב ואידיר, מה שלא יוכל להעתות עי' קבלה עצמת שע' בחירה חופשת הנמצאת בגדרים. ע"כ הוא בא רך במקל, עוחר קרוב שmagbira רק מעט את חזו התבעי, וזה טיע של השכל והרגש האנושי. ולא עוד אלא שהתוכנה הפנימית שאפשר לו להקליט ביחס לעבודת הש"ית על טוהרתה כפי מה שהכירה עכשו אחד שוכת להדבק בעם ד', אינה מכחו העצמי כ"א שהוא מכשור את עצמו עי' גרותו לקבל אור דעת ד' מכללות כחן של ישראל. א"כ הוא בא בתרמילו, עני הבא בתרמילו לקבל ממי שנונן לו מנובת לבן. והורה בזו שכח מקורי כליל בדעת הש"ית והדבקות בעבודתו הוא מצוי רק בישראל. בגרי הצד הוא דבר מושאל, והוא מתגבר לפני פרך דבוקות בעט ד'.

כן. בא לפניו שמאי, א"ל כלום ראו אני ליהות בה"ג, והלא בתיב בתורה והזור הקרב יומת. כל תשואה שיש באדם, אם יש לה שורש בטבע נפשו כ"א באה מאיזה ולתקנים. ואם אין לה שורש בעצם טבע נפשו כ"א באה ציור ודמיון המעוור עז', עתידה היא להתבטל. והנה זה הגור שטפו הוכיה על תחילה כי אהבתו את שם ד' אלהי ישראל היהתה באמת, ואחריו שדבק בתורה ולימודיה נהתרנו על תלמי לבני, והכין והשליל שהוא אפשר מצד התורה והוא אפשר ומה שהוא נמנע מצד הוא הנמנע הגמור, ומאחר שע"פ התורה איןנו ראוי להיות כה"ג שוב אין לו עז' הקשר טبعי בעצם טבע הנפש, א"כ גם תשוקתו ליה נתקטלה. אמן להכנסחתה ניפוי השכינה ולהחשב בין גרי הצד שע"ז הוא ראוי, תשואה זו היא נטועה באמת בטבע נפשו, ע"כ הדבר העתיק התקים בה,

העקריים כבבזות ד' בכל דבר שצריך שהפנימיות שלב תהי מתגברת על המעשה החיצוני להעלתו ולכוננו על יסוד מכוון ורצוי, כמו בעניין הקרבנות, הם: האחד ההקשר של קישור הנפש באהבת השם יתרברך מצד עצמו לעצמו, וההקשר השני הוא החפץ להרבות בכבוד שמים בערך לעולם החיצוני. שכאשר יהיה האדם מוכשר להשתלם בתכלית עבדות ד', ביחד בדבר שצריך הפנימיות הדרשות לתכלית עבדות ד', ביחד בדבר שצריך להו והדר כדין שיפעל יפה כפי חוכנותו האמיתית על העולם שמחוץ להפועל. והנה ישראל מצד ההקשר שיש בעצם לאהבת ד' קראו בנים למקומם, וכן שנסחר לאהבת אביו. והנה בזאת אין עוד יתרון ניכר לאהבה, מפני שהשם בנים אין לו מובן כ"א כשל הכללים יכול אינם מכירים כלל את אביהם שבשמים,iao ודי אינם נקדאים בנים כ"א אוטם שמיכרים אותו ומדים ומידים שהוא אביהם. אמן הביבירות, הוא מיהום ג"כ לזמן שבנים אחרים הבאים אחריהם ג"כ ימزاו, דהינו ביחס להשכמה על העתיד, שעתידין כל בא עולם להכיר בבחדו של אדון כל הייחד בעולם, מ"מ לעולם יהיה דבך בישראל יתרון הביבירות, שם הם ראשית התבאות. וזה יבליט מה האהבה לעומת עמים אחרים המשתדים ג"כ לkerja לעבדות ד', ואו בזמנ ההוא כבר יצא אל הפעול פצולתן של ישראל על העולם גדול שמחוץ לגבולם. א"כ יש בישראל מהובן ג"כ ההקשר של חפץ התרבות כבוד שמים כלפי החוץ, וזה יש לו יהש עם הנטייה לעבדות ד' בהו והדר שהוא ג"כ מORGASH ותיזוני בציירוף עם הרגש הקדוש הפנימי. מ"מ אין כ"ז מספיק להרשיש, אפילו בקרב המיחודים שבהם, [את] הכה הרואי להיות בעצמו ניגש אל ד' בעבודת הקרבנות, מזה הכיר שלא אותו הרגש המorghash בקרב לבבו לעבודה ולכבוד שמים יספיק שלא חחול עליו ההורתקה האמורה מיסודה העבודה האלית שבקרבנות, הזריכה וזוקא להתאחדות מרכזיות אחת מובחרת מראש ומובדلة מכללות האומה ע"פ דבר ד' ועצמו הנעלמת מעניין כל חי'.

גור היל שבא במקלו ובתרמילו על אחת כמה וכמה. עכשו הכיר ערכם של ישראל אחרי שנרשעה בלבבו קדושת התורה, יודע שיש ערך קבוצ' טبعי לישראל מטיב קדושותם שאינו תלוי בבחירה ובנסיבות עזם. ולערך זה אין אפשר שיזמה להם היגר ביוון שאותו הכה הבא מקדושת אבות חסר לו, והכיר שאין עניין הדעת והרגש נמדדים כפי הדרושים שאפשר לגלות מחוץ לנפש כ"א לפ"ע ערך הכרעתם בעצם טבע הנפש, כמו שיש הבדל בין דבר כדי לדבר כל מצד עצם טבע, ואף שלפי החוץ החיצוני יהיו השთ של דבר כל יותר רחוב מ"מ